

5. LUKU

ELONKORJUUAIKA

Elonkorjuun ajanlaskullinen asema — Sen tarkoitus ja sen suuri tärkeys — Aikaennustusten polttopiste — Valmistuksia elonkorjuuta varten — Yhteensattuvien profetallisten todistusten merkitys — Herran läsnäolo — Vastauksia järkeviin vastaväitteisiin — Käyminen Herramme iloon

”Elonaika on maailman loppu.” — Matt. 13:39

HUOLELLINEN tutkija lienee huomannut, että ajanjaksoa, jota nimitetään ”lopun ajaksi,” on erittäin sopivasti nimitetty siksi, koska silloin ei ainoastaan evankeliumikausi pääty, vaan silloin päättyvät myös kaikki ennustukset, jotka tarkoittavat tämän aikakauden loppua sen kautta, että ne täyttyvät. Sama lukijaluokka lienee huomannut näiden 115 vuoden viimeisten 40 (1874-1914) vuoden, joita nimitetään ”lopuksi” eli ”elonajaksi,”¹ erityisen tärkeyden.

Tämä lyhyt ajanjakso on koko aikakauden tärkein ja tapahtumarikkain jakso; sillä sinä aikana on koko aikakauden elo koottava ja korjattava, ja pelto, joka on maailma (Matt. 13:38), on raivattava, kynnettävä ja valmistettava toista kylvö- ja leikkuuaikaa varten — tuhatvuotiskautta varten. Tapahtumien tärkeyttä tänä elonkorjuuaikana voidaan tuskin pitää kylliksi suuriarvoisina; ja kuitenkin ei maailma tiedä siitä mitään, ennen kuin sen valtavat, vaikkakin tuntemattomat voimat, ovat suorittaneet niille kuuluvan tehtävän. Todellakin on hyvä muistaa, ettei elonkorjuu tarkoita koko maailmaa, vaan ainoastaan kristillistä seurakuntaa; sillä se ei koske muhamettilaisia, braamalaisia, budhalaisia jne., vaan ainoastaan Kristuksen totista seurakuntaa ja sellaisia, jotka enemmän tai vähemmän ovat heidän yhteydessään — ”kristikuntaa”.

Mutta vaikka maailma koko tänä aikakautena on täydellisessä tietämättömyydessä sen luonteesta, mutta kuitenkin pelossa ja vavistuksessa sen ihmeellisten tapahtumien lopullisesta päättymisestä (Jes. 28:21), niin nauttii Herran nykyään elävien vihkiytyneiden seuraajien pieni lauma suurempaa valoa, kuin koskaan ennen on tullut kenenkään heidän edelläkävijänsä osaksi. Tänä aikana kokoontuvat kaikki profeetallisten todistusten säteet suurenmoiseen polttopisteeseen ja valaisevat uskon silmälle koko Jumalan suunnitelman sisältäen sen kehittymisen menneisyyteen, nykyisyyteen ja tulevaisuuteen nähden.

Lopun ajan alkamisesta asti (1799) on Jumala valmistanut vihkiytynyttä ”pyhää kansaansa”, ”pyhäkköänsä”, sitä suurta siunausta varten, jonka hän aikoi vuodattaa heidän ylitsensä näinä neljänäkymmenenä² elonkorjuuvuotena; mitkä siunaukset ovat myös aiotut erityisesti valmistamaan heitä Kristuksen kanssa täyteen iloon ja kanssaperillisyyteen hänen kanssaan, hänen morsiamenaan. Täsmälleen ”määrätyllä ajalla,” 1799, 1260 päivän loputtua, murrettiin synnin ihmisen, seurakunnan suuren sortajan voima ja hänen valtansa otettiin pois. Yhdellä ainoalla mahtavan kätensä lyönnillä katkaisi Jumala Siionin kahleet ja tarjosi sorretuille vapauden. Ja esille tulivat ja tulevat ”pyhäkköluokka”,

1 Katso tekijän esipuhe, 1916.

2 Sama.

”pyhä kansa”, heikkoina, ontuvina, rampoina, melkein alastomina ja sokeina paavin orjuuden vankilan pimeydestä, liasta ja kurjuudesta. Ihmisraukat! He olivat koettaneet palvella Jumalaa uskollisesti keskellä vainojen kammottavia liekkiä ja pitäneet kiinni Kristuksen rististä, silloin kun melkein kaikki muu totuus oli tullut pois laastuksi, ja rohkeasti he ponnistelivat vapauttaakseen Jumalan kaksi todistajaa (Vanhan ja Uuden testamentin), jotka niin kauan olivat olleet sidottuina ja jotka olivat ennustaneet ainoastaan kuolleitten kielten säkkivaatteen alla. — Ilm. 11:3

Viisaudessaan ei Jumala häikäissyt heitä niin suurella valovirralla, kuin mitä pyhille nyt suodaan. Hellästi johti hän heitä eteenpäin askel askeleelta puhdistuen heitä ensin paavin saastaisuuksista, joita heissä vielä oli. Ja kun Jumala näin veti heitä, seurasi pyhäkköluokka mukana ja tunsu hyvän paimenen äänen totuuden soinnuissa, jotka paljastivat vanhat eksytykset aina vuoteen 1846 asti, jonka ennustus määrää siksi vuosiluvuksi, jolloin ”pyhän kansan”, ”pyhäkön”, ydin tulisi vapautetuksi paavikunnan eksytyksistä, puhdistetuksi sen saastutuksista ja jolloin se olisi valmis vaihtamaan saastaiset ihmisopit puhtaisiin ja ihaniin totuuden periaatteisiin, joille Herra ja apostolit olivat perustaneet seurakunnan. Vähitellen joutuivat he sitten odottamaan tuota siunauksen korkeinta kohtaa, jolloin Herra itse tulisi, aikakauden elonkorjuussa. Heidän ahkera Jumalan sanan tutkimisensa ja kiitettävä halunsa oppia tuntemaan sitä, mihin enkelitkin haluavat katsahtaa (1 Piet. 1:12), tuli runsaasti siunatuksi, vaikka heille ei suotukaan kaikkia, mitä he halusivat.

Harvat uskolliset tulivat siten opastetuiksi totuuden sanasta, täytetyiksi sen hengellä, puhdistetuiksi ja kokonaan erotetuiksi maailmasta, ylpeys tuli poiskarsituksi, ja sen kurituksen kautta, jonka pettymys v. 1844 tuotti, taipuivat he nöyremmästi luottamaan Jumalaan; ja ennustettu kolmekymmenvuotinen odotus kehitti pyhissä kärsivällisyyttä, nöyryyttä ja rakkaudesta johtuvaa alistumista, kunnes tähytäjät ”1335 päivän” lopulla (1874, elonkorjuuaikana) ottivat vastaan iloisen sanoman, ja heidät lähetettiin ulos julistamaan sitä koko pyhäkköluokalle: ”Katso Ylkä!” Ja kaikki tämän luokan jäsenet, jotka kuulevat sanoman, korottavat myös äänensä, kun he tuntevat sen tärkeyden sanoen: ”Katso Ylkä!” Ja tämä elonkorjuusanoma pyhille jatkuu yhä ja tulee jatkumaan, kunnes se on saavuttanut kaikki vihkiytyneet ja uskolliset. Tämä tieto ei ole maailmalle nykyään, vaan ainoastaan Kristuksen tulevalle morsiamelle. Herramme ei ole minkään muun luokan ylkä. Tieto hänen läsnäolostaan tulee maailmalle toisella tavalla ja myöhemmin. Kukaan muu ei nyt ole valmis ottamaan vastaan tätä totuutta, paitsi vihkiytyneet, pyhäkköluokka. Nimikristittyjen ”sotajoukolla” samoin kuin maailmallekin se on hullutusta, eivät he myöskään ole halukkaita koettelemaan todistuksia, joita esitetään tämän kirjasarjan osissa.

Eikä Herra ole ainoastaan tällä tavalla valmistanut kansansa sydämiä ja johtanut heitä teille, joita he eivät tunteneet, vaan hän on myös valmistanut tätä aikaa varten, jolloin erityistä apua tarvitaan, ihmeellisiä apuneuvoja Raamatun tutkimista varten, niin kuin raamatunoppaita ja erilaisia arvokkaita Raamatun käännoiksi, sekä erinomaisen suotuisat asianhaarat totuuden painattamista ja julkaisemista sekä levittämistä varten. Samaten on hän antanut yleisen sivistyksen edut, jotta kaikki voivat lukea ja henkölökohtaisesti opiskella ja omaksi tyydytykseksensä koetella kaikkia esitettyjä totuuksia; ja tämä kaikki

saadaan tehdä vapauden ja rauhan vallitessa, jolloin ei kukaan voi häiritä heitä tai pelästyttää heitä toimimasta kokonaan omantuntonsa mukaisesti.

Huolellisesti tarkastettuansa edellisen ja tämän osan edellisiä lukuja, on ajatteleva lukija huomannut, että samalla kertaa kun jokainen aikaennustus täyttää erityisen ja määrätyn tarkoituksensa, niin on niiden yhteisten ja sopusointuisten todistusten päätarkoituksena ollut, joko suoranaisten tai välillisten todisteiden tai vahvistavien todistusten kautta, varmasti ja täsmällisesti määrätä vuosiluku Herramme toiselle tulemiselle ja hänen valtakuntansa perustamiselle maan päälle; sekä myös määrätä eri kehitysasteet ja keinot sen perustamiselle elonkorjuuaikana.

Käsittääksemme ennustusten eri säteiden voiman suhteessaan näihin päätötuuksiin, kootkaamme ne yhteen ainoaan polttopisteeseen ja huomattaamme, kuinka nämä säteet yhtäpitävästi ja sopusointuisesti yhdistyvät ja selvästi ilmaisevat sen siunatun tosiasian, ei että Herramme tulee, tai että hän on pian tuleva, vaan että hän on jo tullut; ja että hän on nyt läsnä henkisenä kuninkaana ja on perustamassa henkistä valtakuntaa evankeliumiajan elonkorjuussa eli lopussa, joka tunkeutuu nykyään koittavan tuhatvuotiskauden alueelle. Olemme nähneet, että tulee ”virvoituksen ajat”, ”jolloin kaikki asetetaan kohdalleen (ennalleen)” (Apt. 3:19-21); olemme myös nähneet, että Herra Jehova ”on säätänyt päivän (tuhatvuotiskauden), jona hän on tuomitseva maanpiirin vanhurskaudessa sen miehen kautta, jonka hän on siihen määrännyt, ja hän on antanut kaikille siitä vakuuden, herättämällä hänet kuolleista” (Apt. 17:31); olemme nähneet, että evankeliumikausi on ollut seurakunnan koetusaika eli tuomiopäivä ja että se päättyy elonkorjuuseen ja niiden kirkastamiseen, jotka tulevat elämään ja hallitsemaan Kristuksen kanssa tuhat vuotta – maailman tuomiopäivänä, ennalleenasettamisaikoina – ja me olemme myös nähneet, että tämän maailman valtakuntien, jotka ovat tämän maailman ruhtinaan, Saatanan alaisia, on annettava tilaa Jumalan valtakunnalle, jota kirkkauden Kuningas hallitsee. Kaikkien näitten suurten tapahtumien täytyy odottaa Herramme, Kuninkaan, Yljän ja Elonkorjaajan toista tulemistä, hänen, jonka läsnäolo ja toiminta suorittaa ne kaikki, niin kuin on ennustettu.

Esikuvalliset riemuvuosikaudet osoittivat vuoden 1874 Herramme takaisintulon vuodeksi; ja kumminkin oli vuosiluku niissä niin älykkäästi kätketty, että oli mahdoton huomata sitä ennen ”lopun aikaa”. Ja tämä todistus vahvistettiin kaksinkertaisesti kahdelta taholta tulleiden todistusten kautta – lain ja profeettojen kautta – mitkä kaksi todistusta, olivat kokonaan riippumattomat toisistaan, mutta molemmat kumminkin yhtä selvät ja vakuuttavat.

Ihmeellinen rinnakkaisuus juutalaisen ja evankeliumi armotalouden välillä opetti meille saman totuuden lisäpiirteiden kera. Herramme toinen tuleminen tapahtui syksyllä 1874, evankeliumikauden lopussa eli elonkorjuussa, ja tämä osoittautui tapahtuneen aikana, joka täydellisesti vastaa hänen ensimmäisen tulemisensa aikaa juutalaisen ajan lopulla. (Katso taulua vastaavaisuuksista, II osassa.) Samoin kuin jokainen merkittävä piirre evankeliumi armotaloudessa oli kuvattu vastaavan rinnakkaisuuden kautta esikuvallisessa taloudessa, samaten huomaamme myös, että tämä huomattavin tapaus, jonka riemuvuosi opetti, on myös kuvattu vastaavan rinnakkaisuuden kautta. Molemmissa

talouksissa osoitetaan Herramme läsnäoloa Ylkänä, Ylielonkorjaajana ja Kuninkaana. Neitseiden joukossa tapahtuneella liikkeelläkin, kun he menivät ulos häntä vastaan, heidän pettymyksellään ja kolmekymmenvuotisella odotusajallaankin on vastaavaisuutensa aikaan ja olosuhteisiin nähden. Ja rinnakkaisuus jatkuu tämän armotalouden elonkorjuun loppuun asti – niiden valtakuntien kukistumiseen asti, jotka väittävät olevansa kristittyjä valtakuntia, mutta todellisuudessa ovat ”tämän maailman valtakuntia”, ja Jumalan valtakunnan täydelliseen perustamiseen asti maan päälle vuoden 1914³ jälkeen, joka on pakanain aikojen päätepiste. (Katso II osa, 4 luku.) Tulevalla ahdistuksella ja kukistumisella oli, niin kuin olemme nähneet, vastaavaisuutensa Jerusalemin hävityksessä ja juutalaisen valtakuntajärjestyksen kukistumisella, vuonna 70 jKr. – toinen rinnakkaisuus, joka on vastaavainen sekä aikaan, että olosuhteisiin nähden.

Olemme vielä huomanneet profeetta Danielin ilmaisevan Herramme toisen tulemisen (12:1), kumminkin sellaisella tavalla, että se on ollut peitetty siksi kunnes ne tapahtumat, joiden oli ennustettu käyvän näiden edellä, olivat tapahtuneet, ja siirtyneet historiaan, jolloin johduimme näkemään, että se, joka on kätkeyty Miikaelin nimen taakse, todellisuudessa onkin, mitä nimi ilmaisee – Jumalan edustaja – ”Suuri Ruhtinas”. Niin, me tunnemme hänet: ”Liiton Ruhtinaan”, ”Väkevän Jumalan” [hallitsijan], ”Iankaikkisen Isän” [elämänantajan] (Dan. 11:22; Jes. 9:6), joka tulee ”nousemaan” voimalla ja vallalla suorittaakseen suuren kaiken ennalleenasettamisen, ja tarjotakseen iankaikkisen elämän ihmissuvun kuolleille ja kuoleville miljoonille, jotka ovat lunastetut hänen omalla kalliilla verellään. Ja sen jälkeen kun olemme seuranneet nuo Danielin luvussa 12 mainitut 1335 päivää niiden päättymiseen asti samana vuonna, saatamme nyt ymmärtää, miksi enkeli, joka tällä tavoin osoitti vuosiluvun, puhui siitä niin riemuitsevin sanoin: ”Autuas on se, joka odottaa [joka on odottavassa eli valvovassa tilassa] ja saavuttaa tuhat ja kolmesataa ja viisi neljättä päivää!” – v. 1874⁴ jKr. Ja on huomattava, että me laskiessamme tässä ilmaistuja vertauskuvallisia aikoja, käytimme sitä avainta, joka annetaan meille sen tavan kautta, jolla ensimmäinen tuleminen ilmaistiin – nim. käyttämällä vertauskuvallista päivää esittämään kirjaimellista vuotta. Sillä tavalla huomasimme Herramme toisen tulemisen ajan selvästi todistettuna olevan 1874 – lokakuussa samana vuonna, niin kuin osoitetaan II osassa, 6 luvussa.

Mutta ei siinä kaikki. Saattaa kumminkin vielä huolellisellekin tutkijalle esiintyä järkeviin syihin perustuvia epäilyksiä hänen läsnäolostaan, mutta me toivomme näkevämme ne kaikki poistettuina. Esimerkiksi, syyllä voi kysyä: Mistä johtuu, että tarkka Raamatun ajanlasku osoittaa seitsemännen vuosituhannen, eli millenniumin, alkaneen lokakuussa 1872, kun taas riemuvuodet osoittavat, että vuosi 1874 on Herramme toisen tulemisen vuosiluku ja ennalleenasettamisaikojen alkamisvuosi?

Tämä näennäinen ristiriita toisen tulemisen vuosiluvun ja seitsemännen vuosituhannen alkamisen välillä näyttää ensi silmäyksellä osoittavan, että kaikki ei ole joka suhteessa paikoillaan aikalaskelmissa, ja se johti uudistettuihin huolellisiin laskelmiin, mutta

3 Tekijä esittää asteettaisemman kansakuntien häätämisen ja Valtakunnan perustamisen Tekijän esipuheessa (1916), Raamatuntutkielmien II osassa.

4 Vuosi alkaa juutalaisten laskun mukaan lokakuussa; niin muodoin alkoi v. 1875 todellisuudessa lokakuussa 1874.

aina samoilla tuloksilla. Tarkempi miettiminen osoittaa kumminkin Jumalan olevan tarkan ajanmittaajan, ja ettei tämäkään kohta tee mitään poikkeusta hänen matemaattisesta täsmällisyydestensä. Muistakaamme, että ajanlasku alkoi Aadamin luomisesta, ja että Adam ja Eeva elivät jonkun aikaa ennen synnin tuloa. Meillä ei ole täsmällistä tietoa tämän ajan pituudesta, mutta kaksi vuotta lienee todennäköinen otaksuma. Ennen Eevan luomista antoi Jumala Aadamin elää siksi kauan, että hän huomasi kaipaavansa toveria (1 Moos. 2:20); hän oli oppinut tuntemaan kaikki eläimet ja antanut niille nimet; hän oli tutustunut erilaisiin puulajeihin ja kasveihin Eedenissä. Sitten seurasi Eevan luominen; ja joku aika on täytynyt kulua heidän nauttiessaan suloisesta ympäristöstään ennen synnin tuhoavan hallan tuloa.

Jos me johdamme muistiimme kaikki nämä asianhaarat, saatamme tuskin ajatella vähempää aikaa kuin kaksi vuotta kuluneen tässä synnittömässä tilassa; ja väliaika noiden kuuden tuhannen vuoden lopun ja ennalleenasettamisaikojen välillä vie siihen johtopäätökseen, että aikaa, joka kului Aadamin luomisesta synnin alkamiseen, ja jona aikana Jumalan valtakunta oli maan päällä edustettuna Aadamissa, ei lasketa kuuluvaksi noihin kuuteen pahaan päivään. Ne kuusi tuhatta vuotta, joina Jumala on sallinut pahan hallita maailmaa, ennen suuren seitsemännen eli sapatti tuhatvuoden alkamista eli ennen ennalleenasettamisaikoja, lasketaan synnin tulosta maailmaan. Ja koska ennalleenasettamisajat alkoivat lokakuussa 1874, täytyy tämän vuosiluvun olla synnin vallan kuuden tuhannen vuoden viimeinen vuosi; ja erotus tämän vuosiluvun, ja sen vuosiluvun välillä, jonka ajanlasku näyttää Aadamin luomisesta, osoittaa siis synnittömyyden ajan Eedenissä, joka oikeastaan kuuluu vanhurskauden hallitukseen.

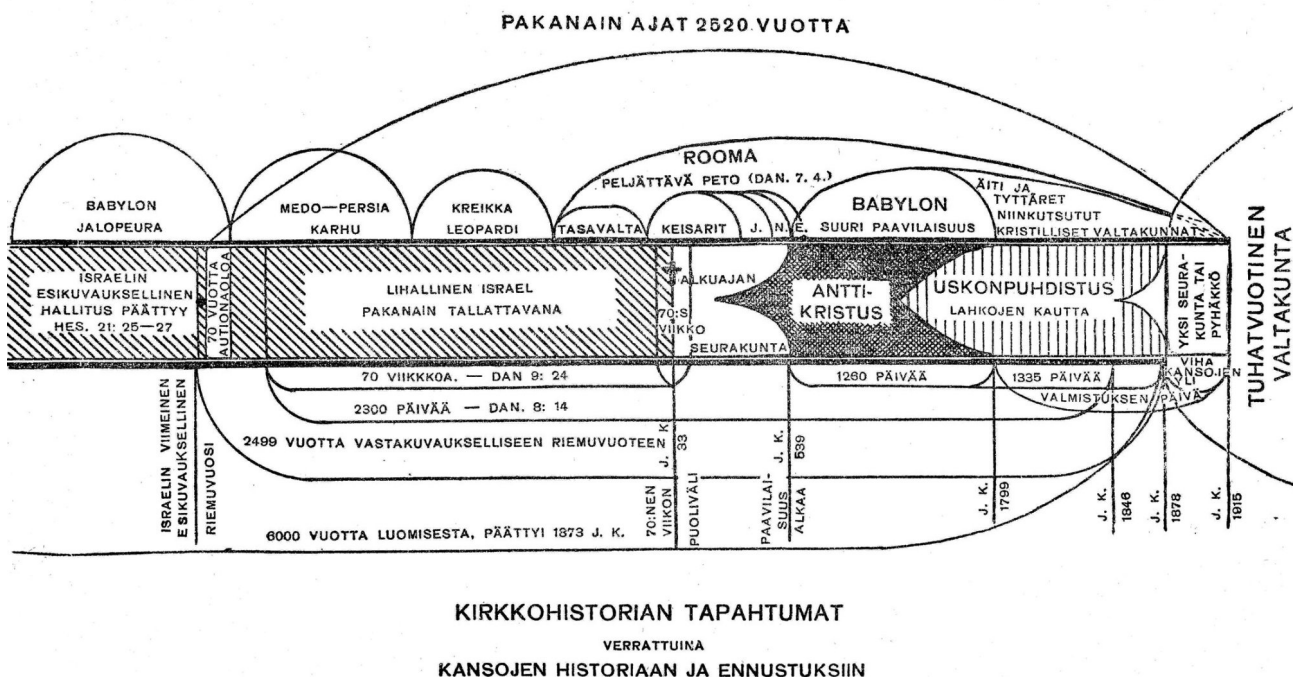
Mikä taasen ensi silmäyksellä saattaisi näyttää olevan ristiriitaista, että nim. Herra olisi läsnä 1874 vuoden lopussa, ja että pakanain ajat eivät pääty ennen kuin 1914 — huomataan kumminkin olevan täydellisessä sopuossuunnassa Jumalan suunnitelman kehitysten kanssa suuren päivän taistelua ja sotaa varten, ja aivan niin kuin Daniel ennusti (2:44), selittäessään: ”Mutta niiden kuningasten päivinä on taivaan Jumala valmistava valtakunnan ... Se on murentava ja lopettava kaikki nämä valtakunnat.” Sen tähden täytyykin olla aivan niin kuin olemme huomanneet asiain olevankin; Herramme on oltava läsnä, hänen tulee koetella seurakuntansa eläviä jäseniä, korottaa heidät ja kirkastaa heidät ja asettaa heidät ja itsensä siihen voimaan ja valtaan, jota on käytettävä tuhatvuotiskautena (Ilm. 5:10; 20:6) ja hänen tulee panna liikkeelle keinot ja välikappaleet, jotka (vaikka eivät itse siitä tiedä) suorittavat hänen käskynsä — siten tekevät osansa taistelussa ”Jumalan, Kaikkivaltiaan, suurena päivänä” — sen kautta että heikentävät ja lopulta kukistavat kaikki nykyiset niin kutsutut ”kristikansat”. Silloinkin, kun Jumalan valtakunta jo musertaa tämän maailman valtakuntia, ovat nämä aivan tietämättömiä kukistumisensa todellisesta syystä — kunnes ”vihan päivän” loppuessa heidän ymmärryksensä silmät avautuvat, ja he näkevät, että uusi talous on alkanut ja havaitsevat Immanuelin ottaneen suuren valtansa ja alkaneen ihanan ja vanhurskaan hallituksensa.

Aikaennustusten siten osoittaessa vuoteen 1874 ja pitäessä sitä Herramme toisen läsnäolon vuosilukuna, sekä vakuuttaessa siitä meille matemaattisella tarkkuudella, huomaamme olevamme toisenlaistenkin todistusten valtaamina; sillä muutamat Herran, apostolien ja profeettain ennustamat erityiset merkit, joiden piti esiintyä hänen tulemi-

sensa edellä, huomataan selvästi jo todellisuudessa täyttyneen. Me näemme luvatus Elian todella tulleen; että hänen opetuksensa on tullut hyljättyksi, kuten on ennustettu; ja että seurauksena täytyy olla suuri hädän aika. Ennustettu synnin ihminen, Antikristus, on myös tullut ja täyttänyt pitkän ja kauhistuttavan hallituksensa, ja täsmälleen ”määrättyinä aikana” (1799) otettiin hänen valtansa pois. Pyhäkön puhdistaminen täytettiin myös, niin kuin oli ennustettu, ja kylliksi pitkän aikaa ennen vuotta 1874 tehdäkseen ”Herralle valmistetun kansan” – kansan joka hartaasti odotti hänen tuloansa – niin kuin samanlainen työ ennen hänen ensimmäistäkin tulemistansa valmisti kansan silloin ottamaan häntä vastaan.

Me huomaamme, että vuosiluku 1874 on sopusoinnussa myös Danielin ennustuksen kanssa (12:1), joka asettaa ”Miikaelin” tulon ”lopun aikaan” – so. johonkin vuosien 1799 ja 1914 välille – ja esittää tämän tapahtuman aiheuttavan suuren hädän ajan ja siis tapahtuvaksi ennen sitä. Kun seitsemänkymmentäviisi vuotta tästä ”valmistuksen päivästä” oli kulunut ja kehittänyt tarvittavat ehdot hänen suuren työnsä alkamiselle, silloin astui Mestari näyttämölle – äänettömästi, ”ilman ulkonaisia menoja” – ”samalla tavalla” kuin hän meni pois. Ja tämän ”valmistuspäivän” jäljellä ovat neljäkymmentä⁵ vuotta, joista kuusitoista jo kuuluvat menneisyyteen, tulevat lopullisesti täyttämään hänen valtakuntansa nostamisen eli perustamisen suureen voimaan ja kirkkauteen.

Kuinka aikaennustusten polttopisteenä on elonkorjuu, ja Herramme läsnäolon sekä valtakunnan perustamisen yhteydessä olevat asiat, saattanee painaa mieleensä huolellisesti tutkimalla alla olevia piirroksia, joista toinen näyttää rinnakkaisuudet eli vastaavaisuudet evankeliumiajan ja sen esikuvan, juutalaisen ajan välillä, sekä millä lailla suuret ennustukset ilmaisevat tämän elonkorjuun erilaiset tärkeät piirteet, ja toinen taas osoittaa suppeasti maailman historian suhteen Jumalan esikuvallisiin ja todellisiin seurakuntiin (evankeliseen ja juutalaiseen) sekä näyttää profeettalliset mitat, jotka tarkoittavat näitä.

5 Katso tekijän esipuhe, 1916.

„MOLEMMAT ISRAELIN HUONEET“.

— Rinnakkaisaikoja. —

SUOSIO JUUTALAISILLE, VALTAKUNNAN ODOTUS 1845+3½ vuotta.	70nes viikko	SUOSIO KRISTITYILL. VALTAKUNNAN ODOTUS Jäiknätisellä osalla juutalaisten „kaksinkertaista“ aikaa—1845+3½ v.
AJANJAKSO KÄSITTÄEN JAAKOBIN, LISÄNIMELLÄ ISRAELIN, JÄLKEENTULEVAISTEN KANSALLISEN OLEMASSA- OLON, LASKETTUNA PATRIARKKA JAAKOBIN KUOLEMASTA.	Kuningas + tuli.	KRISTITYIJEN SUOSION AJANJAKSO JA KORKEA KUTSU USKOVAISILLE LASKETTUNA MESSIAKSEN * KUOLEMASTA BAABELIN HYIKÄÄ- MISEEN JA LANKEEMISEEN.
E. K. 1813.	J. K. 29.	J. K. 33.
J. K. 29.	J. K. 33.	J. K. 1874.
J. K. 36.	J. K. 36.	Kuningas + tuli.
J. K. 70.	Israel lankeaa. — Koston päivät. — Luuk. 21: 22. — Hädän aika ja lopullinen kukistuminen.	KRISTILLINEN ELONKORJUU 3½+3½+33=40 vuotta.
J. K. 1915.	Baabeli lankeaa. — Koston päivät. — Dan. 12: 1. — „Ahdistuksen aika, jommoista ei ole ollut siitä saakka, kun ihmi- set rupesivat olemaan.“	J. K. 1881.

Siten juoksevat ennustusten kaikki säteet yhteen, suuntautuen ”lopun aikaan”, jonka polttopisteenä on elonkorjuu – Herramme läsnäolon ja hänen kauan sitten luvattun valtakuntansa perustamisen aika. Ja kun me mietimme näiden tapahtumien suurta tärkeyttä, hämmästyttäviä armotalousmuutoksia, joita ne tuovat tullessaan, ja niitä tarkoittavien profeetallisten todistusten lukuisuutta ja luonnetta; ja kun me näemme, miten huolellisesti meille on ilmoitettu hänen ilmestymisensä tapa, jottei uskomme tiellä olisi ainoatakaan loukkauksiveä, joka estäisi meitä tuntemasta hänen läsnäoloaan, iloitsevat sydämemme sanomattomalla riemulla. Täydelleen kymmenen kertaa suuremmat todistukset on annettu hänen toisesta tulemisestansa kuin mitä aikaisemmille opetuslapsille suotiin ensimmäisessä tulemisessa, vaikka se silloinkin oli aivan kylliksi ”totisille israelilaisille”, jotka odottivat Israelin lohdutusta.

Melkein kaksituhatta vuotta ovat kärsivät, vainotut, uhrautuvat vihkiytyneet innokkaasti odottaneet Mestarin tuloa. Monet uskolliset niin kuin Paavali, palavat niin kuin Pietari, rakastavat niin kuin Johannes, uskolliset niin kuin Stefanus, lempeät niin kuin Maria sekä hellät ja vieraanvaraiset niin kuin Martta, pitkä jono sellaisia, jotka kuoleman ja kidutuksen uhalla, pelkäämättä tunnustivat totuuden, sellaisia, jotka kärsivät marttyreinä, sekä muutamia uskollisia isiä ja äitejä, veljiä ja sisaria Israelissa, jotka nöyrästi vaelsivat Jumalan kanssa vähemmän myrskyisinä aikoina, häpeämättä tai pelkäämättä tunnustaa Kristusta ja kantaa hänen pilkkaansa, tai olla niiden seurassa, jotka kärsivät pilkkaa hänen totuutensa tähden (Hebr. 10:33) — nämä, taisteltuaan uskon jalon taistelun, panivat pois sota-asunsa odottaakseen luvattua palkintoaan Mestarin ilmestyessä. — 2 Tim. 4:8

Ja nyt hän on tullut! Herra on todella läsnä! Ja aika on käsillä hänen valtakuntansa perustamiselle ja hänen uskollisen morsiamensa korottamiselle ja kirkastamiselle. Hänen läsnäolonsa odottamisen päivät kuuluvat nyt menneisyyteen, ja kauan sitten ennustettu autuus, joka tulisi odottavien osaksi, on meidän. Uskon silmille on hän nyt ilmestynyt profeetallisen lampun avulla (2 Piet. 1:19); ja ennen kuin elonkorjuu on päättynyt tulevat usko ja uskon nykyiset ilot väistymään toiveittemme ihastuttavien riemujen täydellisen toteutumisen tieltä, jolloin ne, jotka katsotaan arvollisiksi, kaikki ovat tehdyt hänen kaltaisikseen ja tulevat näkemään hänet, sellaisena kuin hän on, kasvoista kasvoihin.

Niin kuin vertauksessa, joka valaisee Herran takaisintuloa (Matt. 25:14-30), osoitetaan, kutsuu hän silloin ensimmäiseksi työkseen palvelijansa ja tekee tiliä heidän kanssaan. Tilinteosta niiden palvelijain kanssa, jotka ovat uskollisesti käyttäneet talenttinsa, etsien hänen tahtonsa tuntemista ja sen tekemistä, osoittaa vertaus, että jokainen, niin pian kuin hänet on tutkittu, koeteltu, saa ”mennä Herransa iloon”, ennen kuin hän ottaa vastaan luvattun herrauden. Nyt me näemme tämän vertauksen toteutumassa, ja ennen kuin meidän osuutemme hallitsemisessa alkaa. Ennen kuin viholliset ovat voitettukaan, sallitaan jokaisen uskollisen selvästi nähdä tuleva valtakunta, sen ihanuus ja sarastavan tuhatvuotispäivän suuri työ; ja tämä näky suuresta ennalleenasettamisesta, joka pian kohtaa koko ihmiskuntaa Kristuksen ja hänen kirkastetun seurakuntansa kautta, on juuri Herran ilo, johon heidän sallitaan ottaa osaa.

Koska me siten seisomme, ikään kuin Pisgan kukkuloilla, ja katselemme suurenmoista näköalaa, joka on aivan edessämme, iloitsevat sydämemme Jumalan suuresta suunnitelmasta sanomattomalla riemulla; ja vaikkakin huomaamme, että seurakunta vielä on alennuksensa korvessa, ja ettei hänen todellinen voittohetkensä vielä ole täydelleen tullut, saatamme kumminkin, kun näemme sen nopean lähestymisen merkit, ja uskon kautta jo erotamme Yljän läsnäolon, nostaa päämme ja riemuita, tietäen vapahduksemme lähestyvän. Oi, minkä siunauksen täydellisyyden, ilon ja kiitollisuuden aiheen tämä totuus sisältääkään! Todella, Herra on pannut suuhumme uuden laulun. Sen suuren laulun, jonka ensi sävelet enkelikuoro viritti Jeesuslapsen syntyessä: — Katso, minä tuon teille HYVIÄ SANOMIA SUURESTA ILOSTA, joka on tuleva KAIKILLE KANSOILLE. Jumalalle olkoon kiitos! Sen sopusuhtaiset soinnut täyttävät kohdakkoin taivaan ja maan iankaikkisella sulosävelellä, sikäli kuin siunattu pelastus — ennalleenasettamistyö, jonka hän suorittaa, edistyy ihanaa täydellisyyttään kohti.